

Arrest

nr. 90 357 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 januari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 11 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van gemengde Russisch-Georgische origine te zijn. U bent de neef van A.(...) A.(...)(O.V. 6.553.281).

U wordt geboren op 4 november 1960 in Rusland en heeft ook het Russische staatsburgerschap. Tot 1995 werkt u als beroepsmilitair bij de medische dienst van het Russische leger. In 1995 richt u een eigen bedrijf op dat farmaceutische producten verhandelt. U bent ook betrokken bij de criminele groep Adjare waartoe uw neef A.(...) A.(...) was toegetreden en waarvoor hij onder andere wapens smokkelt. U staat voor deze organisatie in voor de financiën.

In 2005 gaat u naar Georgië omdat u daar familie heeft, onder andere uw tante Viktoria en uw neef A.(...). U verwerft er het Georgische staatsburgerschap; vanaf dan heeft u het Russische niet meer. In datzelfde jaar keert u echter terug naar Rusland.

In augustus 2009 gaat u opnieuw naar Georgië en vestigt zich in Rustavi bij uw tante en neef. U helpt hen wat in hun theebedrijf, dat financieel gesteund wordt door de groep Adjare. Op 29 augustus 2009 worden u en uw neef op straat in Rustavi aangereden. U kan nog net zien dat de inzittenden van de wagen camouflageuniformen dragen. U raakt bewusteloos en wordt wakker in het ziekenhuis waar u medische verzorging krijgt voor uw knie. Uw neef blijft een maand in coma wegens opgelopen hersenschade door het ongeval. Sindsdien verzorgt u uw neef bij uw tante thuis. Na het ongeval komen nog verschillende keren mensen langs, van de politie of van de geheime dienst, om jullie te controleren.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 22 december 2009. Samen met uw neef rijden jullie in de laadruimte van een vrachtwagen naar België, waar jullie op 30 december 2009 aankomen. Op 4 januari 2010 vraagt u asiel aan. Op 7 februari 2012 overlijdt uw neef in Brussel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Georgische autoriteiten (veiligheidsdienst, politie) vreest wegens uw betrokkenheid bij de criminele organisatie Adjare (CGVS p. 8).

Voorafgaandelijk dient opgemerkt te worden dat u verklaart in 2005 probleemloos het Georgische staatsburgerschap verkregen te hebben waardoor u uw oorspronkelijk Russisch staatsburgerschap verloor. Op dat moment kreeg u ook een interne Georgische identiteitskaart en een internationaal paspoort van Georgië (CGVS p. 2-3 & p. 6). Hieruit blijkt dat u sinds 2005 een volwaardig Georgisch staatsburger bent; zodoende dient uw vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade beoordeeld te worden ten opzichte van Georgië en niet ten opzichte van uw vorig vaderland Rusland. Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken.

Ten eerste blijft u enorm vaag over een aantal cruciale elementen aangaande (uw betrokkenheid bij) de organisatie Adjare, waarvan u verklaart dat dit dé oorzaak is van uw problemen in Georgië (CGVS p. 8 & p. 12).

Zo verklaart u dat Adjare een organisatie is die strijdt voor een verenigd Georgië. Als u daarop gevraagd wordt of dat een gewapende groepering is, antwoordt u 'dat is heel goed mogelijk'. Als u daarna gevraagd wordt om meer te vertellen over Adjare, weigert u dit aanvankelijk te doen omdat u zich afvraagt waar u dan terecht zal komen. Pas nadat u tot vijf keer toe gevraagd wordt om uit te leggen wat Adjare is – waarbij u telkens wordt uitgelegd dat alles wat u vertelt op het CGVS vertrouwelijk is – verklaart u zich akkoord om hierover iets te zeggen (CGVS p. 9). Daarna verklaart u dat Adjare zich bezighoudt met criminele zaken en dat vooral uw neef A.(...) daarbij betrokken was. Als u nogmaals gevraagd wordt of u meer weet over die organisatie, verklaart u dat A.(...) heeft deelgenomen aan militaire acties en ook wapenleveringen deed, maar dat u zich daar niet mee bezighield (zie later). Wie Adjare leidt, weet u niet (CGVS p. 9-10 & p. 11). Welnu, als uw betrokkenheid bij Adjare dé oorzaak is van uw problemen met de Georgische autoriteiten, is het bijzonder opvallend dat u aanvankelijk weigert hier meer over te vertellen en dat u daarna erg op de vlakte blijft over deze organisatie, en dat u niet weet wie aan het hoofd zou staan van deze organisatie.

U verklaart dat uw neef A.(...) meer betrokken was bij Adjare dan u: volgens uw verklaringen was hij betrokken bij militaire acties in de jaren negentig. Over welke concrete acties dat gaat weet u niet, evenmin als tot wanneer hij betrokken was bij die gewapende acties (CGVS p. 10). U verklaart niet gevraagd te hebben welke rol A.(...) had in Adjare. Als u daarop gezegd wordt dat u reeds vermeldde dat hij wapenleveringen deed, bevestigt u dit maar over welke concrete wapenleveringen het gaat, weet u niet (CGVS p. 12-13). Het is echter weinig aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van A.(...)'s activiteiten voor Adjare (militaire acties, wapenleveringen), als u verklaart dat jullie reeds vanaf het midden van de jaren negentig tot Adjare behoorden (CGVS p. 3 & p. 13), dat A.(...) uw tussenpersoon was in de organisatie (CGVS p. 10), dat jullie beiden aangereden werden in augustus 2009 omwille van jullie activiteiten bij Adjare (CGVS p. 8-9) en dat jullie samen uit Georgië wegvluchtten omwille van dezelfde problemen en daartoe samen een asielaanvraag indienden in België (CGVS p. 4 & p. 6-7).

Verder verklaart u dat u zich voor Adjare bezighield met financiële zaken; het ging daarbij volgens u om veel geld. U verklaart dat u via uw eigen zaken geld pompte in Adjare (CGVS p. 9-10), dat 'ze' op de hoogte waren van deze geldtransacties en dat ze daar waarschijnlijk ook een deel van wilden. Als u gevraagd wordt wie 'ze' zijn, antwoordt u 'ik denk de geheime dienst of de politie van Georgië'. Hoe die geheime dienst of de politie wist dat u geld gaf aan Adjare weet u echter niet (CGVS p. 11). Daarbij verklaart u dat de autoriteiten u viseerden omdat de criminele activiteiten van Adjare waren toegenomen. Als u gevraagd wordt welke concrete activiteiten Adjare precies ondernam die de autoriteiten niet zinden, verklaart u dat u van A.(...) hoorde dat er een conflict was ontstaan in Adjare en dat u denkt dat ze zich zijn gaan bezighouden met plundering; concreet weet u het niet. Als u om verduidelijking gevraagd wordt omtrent dat conflict binnen Adjare, verklaart u dat dat niet echt een conflict onder elkaar was maar dat dat sloeg op overvallen op welgestelde mensen. U weet echter niet goed wie, wat, waar of wanneer overvallen werd – u haalt in deze context enkel het vage voorbeeld van een overval in Zwitserland aan waarbij diamanten gestolen werden die in België verkocht werden; meer weet u daar niet over, ook niet wanneer deze overval zou hebben plaatsgevonden. Als u gevraagd wordt naar nog concrete overvallen waar Adjare achter zat, verklaart u tot tweemaal toe dat u er niet meer van weet (CGVS p. 12). Het is echter bijzonder weinig aannemelijk dat u zo vaag blijft en dergelijke incoherente verklaringen aflegt over welke instantie(s) van de Georgische autoriteiten op de hoogte waren van uw geldtransacties of hoe zij dat wisten, en zo goed als niets weet over welke criminele activiteiten Adjare precies uitvoerde. Dit kan van u als financieel verantwoordelijke van Adjare nochtans verwacht worden; te meer omdat u verklaarde dat de opbrengst van deze criminele activiteiten soms bij u terecht kwam (CGVS p. 12).

Ten slotte vermeldt u dat de Georgische autoriteiten zelf bij Adjare betrokken waren (omdat zij zelf wilden profiteren van de opbrengsten van de activiteiten van Adjare). Als u gevraagd wordt op welke concrete manier, via wie en wanneer dit precies gebeurde, antwoordt u 'ik denk dat ze misschien ook zijn beginnen plunderen in Georgië'. Op welke manier dit concreet gebeurde, kunt u niet zeggen (CGVS p. 11 & p. 13). U verklaart ook dat de autoriteiten achter de aanrijding zaten omdat A.(...) meer betrokken was bij bepaalde zaken en er een lek van informatie moet geweest zijn. Wat dat lek van informatie dan precies inhoudt, kan u niet zeggen. Als u hieromtrent gevraagd wordt naar de concrete zaken waarbij A.(...) betrokken was, heeft u het over de diefstallen, criminele dingen en wapens (wat u eerder al aanhaalde tijdens het gehoor) (CGVS p. 15) – zoals hierboven reeds aangetoond zijn deze feiten allerm minst aannemelijk. Als uw betrokkenheid bij Adjare effectief de oorzaak van uw problemen was met de autoriteiten en als die autoriteiten zelf bij Adjare betrokken waren zoals u beweert, is het bijzonder moeilijk aan te nemen dat u niets kan verduidelijken over de link tussen Adjare en de autoriteiten; te meer als u verklaart dat u in Georgië ten tijde van de aanrijding door de autoriteiten (i.e. augustus 2009) nog bij Adjare betrokken was omdat u werkte op het bedrijf van uw tante die geld van Adjare kreeg om haar zaak te ontwikkelen (CGVS p. 13).

Dergelijke vage en incoherente verklaringen aangaande feiten die toch de kern van uw asielaanvraag betreffen (nl. de criminele organisatie Adjare en uw betrokkenheid daarbij) ondermijnen de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielaanvraagder mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade in het kader van de regelgeving over subsidiaire bescherming.

Ten tweede dient nog gewezen te worden op een aantal anomalieën in verband met de aanrijding in augustus 2009 die wegens uw betrokkenheid bij Adjare zou zijn gebeurd en de feiten die daarna nog zouden zijn voorgevallen.

Zo verklaart u dat u en A.(...) na de aanrijding in het centraal staatsziekenhuis in Tbilisi werden opgenomen en dat jullie daar beiden de medische verzorging kregen die jullie nodig hadden (CGVS p. 14). Als u erop gewezen wordt dat u eerder bij Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat de dokters in Georgië praktisch weigerden A.(...) te helpen en dat dit de druppel was waarom jullie vertrokken waren uit uw land (CGVS vragenlijst dd. 1.02.2010 p. 2 vraag 3.5) en dat dit verschilt van uw verklaringen op het CGVS, verklaart u 'dat was de dokter van Rustavi. Omdat hij zag dat hij daar niets kon aan doen' (CGVS p. 16). Met het louter wijzigen van eerdere verklaringen biedt u echter geen verklaring voor dit fundamentele verschil in uw verklaringen bij het CGVS en die op DVZ. Hierdoor komt het feit dat u in het ziekenhuis werd opgenomen omdat u aangereden was door toedoen van uw autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij Adjare, ernstig in diskrediet.

Verder verklaart u dat er na de aanrijding nog mensen bij u thuis langskwamen: ze zochten wapens en ondervroegen uw tante. U vermoedt dat het de politie of de geheime dienst was die langskwam, of nog iets anders. Hoe vaak men nog langskwam, weet u niet te zeggen (CGVS p. 8-9 & p. 16). Er kan

echter van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van hoeveel bezoeken u nog kreeg of van wie die bezoekers precies waren, als blijkt dat u bijna vijftien jaar lang in het leger (van weliswaar de Sovjetunie en Rusland) gediend heeft en aldus ruime ervaring had met veiligheidsorganen en als u verklaart dat de Georgische autoriteiten samenwerkten met Adjare waartoe u reeds vanaf het midden van de jaren negentig behoorde. Meer nog, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat u deze bezoeken bij u thuis na de aanrijding niet vermeld heeft bij het indienen van uw asielaanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS vragenlijst dd. 1.02.2010 p. 2 vraag 3.5). Als u hierop gewezen wordt, verklaart u dat u dat niet gevraagd werd en dat het kort en snel was (CGVS p. 16). Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet nogmaals ernstige vragen rijzen over de waarachtigheid van deze door u aangehaalde bezoeken.

Ten derde dient gewezen te worden op een bijzonder markante uitspraak die u doet tijdens uw gehoor op het CGVS. U verklaart dat de veiligheidsdiensten van Georgië en Rusland onderling contact hebben, dat ze samenwerken, dat al die diensten verbonden zijn en dat ze informatie uitwisselen (CGVS p. 8). Als voormalig Russisch staatsburger en als huidig Georgisch staatsburger, als voormalig werknemer van het Russische leger, als lid van een criminele bende in Georgië die banden zou hebben met de Georgische overheden, zou u toch moeten weten dat dit, gezien de huidige geopolitieke verhoudingen tussen beide landen – vooral in de nasleep van het conflict tussen beide landen in Ossetië in augustus 2008 – zo goed als onmogelijk is; hiervoor kan verwezen worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Het feit dat u het tegendeel beweert, nl. dat Georgië en Rusland nauwe banden onderhouden met elkaar, brengt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Concluderend dient gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u in Georgië door de autoriteiten vervolgd worden (meer bepaald aangereden geweest te zijn en huisbezoeken gekregen te hebben) wegens uw betrokkenheid bij de organisatie Adjare.

Er moet ten slotte worden benadrukt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel document, laat staan een identiteitsdocument, voorlegde ter staving van uw asielaanvraag. Nu verklaarde u weliswaar dat uw identiteits- en andere documenten in het Brusselse Zuidstation werden gestolen. U wilde hiervan aangifte doen bij de politie, maar werd er buitengezet (Verklaring DVZ, vraag 21 en CGVS, p. 6 en 15). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielrelaas (zie boven) kan uw uitleg in deze echter niet overtuigen.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw neef A.(...) A.(...) (O.V. 6.553.281) – over wie u verklaarde dat hij omwille van dezelfde problemen als u asiel aanvraag in België (CGVS p. 4) – wegens zijn overlijden op 7 februari 2012 door het Commissariaat-generaal werd beslist dat zijn asielaanvraag zonder voorwerp is geworden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent de vaagheid van zijn verklaringen en zijn terughoudendheid om te vertellen over zijn betrokkenheid bij de organisatie Adjare, brengt verzoeker in dat het onzinnig is dat dit tegen hem wordt gebruikt aangezien een criminele organisatie in het geheim opereert, zoals de maffia, en niemand een woord lost over de maffia. Volgens verzoeker toont zijn terughoudendheid het waarheidsgetrouwe karakter van zijn relaas aan, zeker indien men dit combineert met de details en de informatie die hij meedeelde. Hij oppert met recht en reden bang te zijn om te spreken omdat zijn neef A. nu dood is en verzoeker ook vreest te zullen worden gedood. Verzoeker wijst er verder op dat hij wel degelijk weet wie aan het hoofd van de organisatie staat, met name S., de oud-president die nog zeer veel macht heeft waardoor de politie niets tegen hem onderneemt. Omdat al het geld passeerde via zijn neef, stelt verzoeker dat hij een gegronde vrees heeft om vrijuit te spreken over deze organisatie. Al de winsten van de drie ondernemingen in Rusland die verzoeker had, gingen naar de organisatie en zijn neef was

verantwoordelijk voor de financiën van de organisatie, zo haalt verzoeker aan. Het hoge kennisniveau van de organisatie die door het Commissariaat-generaal wordt verlangd, strookt volgens verzoeker niet met de realiteit en zijn betrokkenheid bij de organisatie. De vragen hadden volgens verzoeker eigenlijk moeten worden gesteld aan zijn neef die overleden is, waardoor de beslissing gebrekkig gemotiveerd is. Waar verzoeker in de beslissing wordt verweten dat hij slecht op de hoogte zou zijn van de activiteiten van zijn neef A., verklaart verzoeker dat zijn neef in 1995 begon te werken voor Adjare, wapens verkocht en M. veel geld investeerde in de organisatie. Verzoeker beschrijft ook dat zijn neef deelnam aan de oorlogen in Ossetië en Abchazië en dat hij als huurling vocht voor wie hem het meest betaalde. Verzoeker, zo stelt hij, dient vooral als financierder van de organisatie te worden aanzien en niet als iemand die de dagelijkse leiding had, zoals het Commissariaat-generaal doet uitschijnen. Verzoeker wijst erop dat hij de activiteiten van zijn neef voldoende verduidelijkte waardoor de beslissing een gebrekkige motivering heeft. Verder stipt verzoeker aan dat het vreemd is dat het Commissariaat-generaal concrete en duidelijke antwoorden verwacht op de vraag naar voorbeelden van criminele activiteiten, terwijl verzoeker zelf enkel gist naar de reden waarom ze hem lastigvielen. Verzoeker stelt dat hij bezoekjes kreeg van de autoriteiten die hem bevroegen. Volgens verzoeker heeft het feit dat hij weinig concrete informatie gaf over de criminele activiteiten hiermee geen uitstaans en ontgaat hem het causaal verband. Verzoeker beweert dat de commissaris-generaal van hem een kennisniveau vereist als zou hij een overvaller zijn die zich bezighield met de criminele activiteiten, terwijl hij zich bezighield met de financiën en de commissaris-generaal eraan voorbijgaat dat er in dergelijke organisaties een enorme discretie en zwijgplicht heerst. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal het verhoor niet te hebben aangepast en de ernst van het asielrelaas niet in te schatten. Ook met betrekking tot de stelling van verzoeker dat de autoriteiten wellicht achter de aanrijding zaten omdat A. betrokken was bij bepaalde zaken en er een lek van informatie moet zijn geweest, verwijt de verwerende partij verzoeker te vaag te blijven, terwijl geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij deel uitmaakte van een criminele organisatie en ervan overtuigd is dat zijn broer vermoord is. Verzoeker wijst erop dat discretie en zwijgen voor hem als een tweede huid zijn en deze niet gemakkelijk af te schudden is en hij ook ten aanzien van zijn raadsman geen informatie gaf. Aangaande de vastgestelde anomalieën over de medische behandeling die aan A. werd verstrekt, werpt verzoeker op dat hij verduidelijkte dat het om de dokter van Rustavi ging en het hier enkel een misverstand betreft. Verzoeker verduidelijkt dat de dokter van Rustavi A. niet wilde verzorgen omdat hij een groot probleem aan zijn hoofd had waardoor ze naar Tbilisi werden gestuurd waar ze beter uitgerust waren waardoor dit argument uit de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet weet hoeveel keer "men" langskwam, beweert verzoeker dat hij niet met zekerheid kan stellen hoeveel keer, maar dat dit ongeveer drie keer is. Verder beweert hij dat hij niet weet wie langskwam, aangezien hij de eerste keer dacht dat het de politie was, maar niet zeker is wie de andere keren langskwam aangezien zij in burger waren, hun kaarten toonden maar verzoeker deze niet kon lezen en zij niet zeiden wie zij waren. Verzoeker stelt dat hij dit (niet) had vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij maar heel weinig tijd had en het interview heel kort was en hem werd gezegd dat hij later alles verder kon uitleggen. Volgens verzoeker heeft de Dienst Vreemdelingenzaken echter sedert de wetswijziging niet langer de bevoegdheid om een asielaanvraag te onderzoeken waardoor vele asielzoekers niet steeds alles vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor dit argument niet kan worden weerhouden. Tevens verwijst verzoeker naar de nota van de Hoge commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over de 'Burden of proof in refugee claims' waarbij een coherent asielrelaas voldoende kan zijn om de feiten geloofwaardig te achten indien men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen. Hierbij verwijst verzoeker ook naar de rechtspraak van de Raad over de bewijsvoering in asielzaken en stelt hij dat daar in casu toepassing van moet worden gemaakt. Volgens verzoeker zijn zijn verklaringen vrij van tegenstrijdigheden, coherent en plausibel en interpreteert het Commissariaat-generaal de feiten op zulke manier dat deze enkel zijn eigen verhaal bevestigen.

2.2. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het middel niet ontvankelijk is aangezien artikel 48/1 van de vreemdelingenwet niet bestaat. Waar in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, mist het middel juridische grondslag vermits artikel 52 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te

stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats geoordeeld dat verzoekers vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade dient te worden beoordeeld ten aanzien van Georgië. Hierbij wordt opgemerkt dat verzoeker enorm vaag blijft en initieel zelfs weigert om te praten over zijn betrokkenheid bij de organisatie Adjare, die de oorzaak zou zijn van zijn problemen. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker verklaarde dat zijn neef A. meer betrokken was bij de organisatie dan hij, maar hij blijkt evenmin op de hoogte van de concrete activiteiten van deze neef. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker over zijn financiële activiteiten voor Adjare gesteld dat verzoeker niet kan uitleggen hoe de politie of de geheime dienst wist dat hij geld gaf aan Adjare. Verzoeker bleek luidens de bestreden beslissing niet bij machte te duiden welke van de toegenomen criminele activiteiten van Adjare niet naar de zin waren van de autoriteiten noch welke activiteiten ze precies uitvoerden, wat niet te rijmen is met de rol van verzoeker als financieel verantwoordelijke. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker de link tussen Adjare en de autoriteiten niet kan verduidelijken. De vaagheid van zijn verklaringen over zijn betrokkenheid bij de criminele organisatie ondergraaft volgens de bestreden beslissing zijn algehele geloofwaardigheid. Verder wordt gewezen op een aantal anomalieën in de verklaringen van verzoeker betreffende de aanrijding in augustus 2009 en de feiten die daarna nog zouden zijn voorgevallen. Er werd tevens vastgesteld dat verzoeker een andersluidende verklaring aflegde omtrent de bereidheid van de dokters om zijn neef A. te helpen. Daarnaast bleek dat verzoeker niet kan zeggen hoe vaak er nog mensen bij hem thuis langskwamen na de aanrijding. Terloops wordt in de beslissing gewezen op een uiterst markante uitspraak van verzoeker over de contacten tussen de Russische en de Georgische veiligheidsdiensten. Ten slotte kan verzoeker geen enkel document voorleggen ter staving van zijn identiteit of zijn asielaanvraag.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij onder de negatieve aandacht zou zijn gekomen van de Georgische autoriteiten omwille van zijn betrokkenheid bij de toenemende criminele activiteiten van de criminele organisatie waarvoor verzoeker de financiën regelde (stuk 4, gehoorverslag CGVS 24 mei 2012, p. 12). De Raad merkt op, los van de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas, dat verzoeker nergens heeft aangetoond dat zijn problemen met de Georgische autoriteiten een nexus vertonen met één van de vijf gronden uit het Vluchtelingenverdrag. De raadvrouw van verzoeker werd ter terechtzitting met deze vaststelling geconfronteerd, maar slaagde er niet in de link met de gronden uit het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Ze benadrukte dat het dossier hoofdzakelijk moest worden onderzocht in het licht van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Op grond van het devolutief karakter van het beroep volstaat de vaststelling dat de nexus met het Vluchtelingenverdrag ontbreekt om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.6. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te worden aangestipt dat ook wat de subsidiaire bescherming betreft, de bewijslast op de asielaanvraag rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria ervan. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

2.7. Verzoeker betwist de vaststelling niet dat hij geen enkel document neerlegde ter staving van zijn identiteit of zijn asielaanvraag, waardoor zijn asielaanvraag enkel kan worden beoordeeld op grond van zijn verklaringen. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt echter de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004), terwijl uit wat volgt zal blijken dat aan de verklaringen van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

2.8. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaal-land bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker er door de dossierbehandelaar meermaals op werd gewezen dat zijn verklaringen betrouwbaar zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 24 mei 2012, p. 9), doch slechts na lang aandringen bereid bleek om iets over de organisatie "Adjare" te vertellen (Ibid., p. 9). Dergelijke houding staat haaks op de medewerkingsplicht die op verzoeker rust in het kader van de bewijsvoering en doet bijgevolg afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de verklaringen die verzoeker aflegt uiterst vaag zijn. Hoewel verzoeker beweert verantwoordelijk te zijn geweest voor de financiële injecties binnen deze organisatie (Ibid., p. 11), waardoor redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij uitstek goed op de hoogte is van de activiteiten ervan, kon hij over de werking van de organisatie in zijn geheel en zijn persoonlijke functie in het bijzonder slechts bitter weinig nuttige inlichtingen verstrekken. Over de concrete (criminele) praktijken van de organisatie stelde verzoeker enkel het volgende: "Het was eigenlijk terrorisme. Meer weet ik er niet van." (Ibid., p. 12). De stelling van verzoeker dat zijn terughoudendheid het waarheidsgetrouwe karakter van zijn relaas aantoonde, kan niet worden gevolgd. Het feit dat er in dergelijke organisaties een zwijgplicht geldt en het feit dat hij zijn raadsman evenmin inlichtingen heeft verstrekt, ontslaan verzoeker immers niet van zijn plicht om zijn vluchtrelaas zo nauwkeurig mogelijk uiteen te zetten. Verzoeker vermeldt in zijn middel dat hij bepaalde details heeft meegedeeld, maar hij verheldert niet welke details dit zouden zijn. Uit het gehoorverslag blijkt in elk geval dat hij niet in staat was een overtuigende schets te maken van de organisatie waarin hij een belangrijke schakel beweert te zijn geweest. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij de verwerende partij verwijt een kennisniveau van hem te verwachten dat niet strookt met zijn betrokkenheid bij de organisatie. Door zijn betrokkenheid te minimaliseren en thans te beweren dat zijn neef verantwoordelijk was voor de financiën binnen Adjare, relativeert hij immers ook zijn vrees voor vervolging door de Georgische autoriteiten, die op deze betrokkenheid is gestoeld. Verzoekers bewering dat hij met recht en reden bang is sinds de dood van zijn neef, wordt ondermijnd door zijn eigen verklaring dat zijn verantwoordelijkheid van de autoriteiten voor de aanrijding waarvan hij en zijn neef het slachtoffer werden op loutere veronderstellingen berust (Ibid., p. 15) en hij evenmin enige informatie kan verstrekken over de beweerde moord op zijn neef in België (Ibid., p. 17). Waar verzoeker oppert dat de vragen aan zijn neef hadden moeten worden gesteld, merkt de Raad op dat van verzoeker zelf, gezien het feit dat hij samen met zijn neef zijn land van herkomst heeft verlaten, minstens mag worden verwacht dat hij op de hoogte was van diens functie binnen de organisatie, terwijl hij dit niet blijkt te weten en hiernaar zelfs nooit zou hebben gevraagd (Ibid., p. 12). Door in zijn verzoekschrift de summier informatie die hij over zijn neef verstrekte te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de concrete functie van zijn neef binnen 'Adjare' te verduidelijken en wordt niet aangetoond om welke reden hij en/of zijn neef onder de negatieve aandacht van de Georgische autoriteiten kwamen. Gezien de belangrijke rol die verzoeker beweert te hebben vervuld bij de financiering van de organisatie, mag bovendien redelijkerwijs van hem worden verwacht te weten wie aan het hoofd staat van deze organisatie. Door thans in zijn verzoekschrift mee te delen dat S. aan het hoofd staat van de organisatie "Adjare" weerlegt verzoeker de vaststelling van de commissaris-generaal niet dat hij ter gelegenheid van zijn gehoor niet wist wie de leiding had over deze organisatie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 24 mei 2012, p.10). De vaagheid van zijn verklaringen en zijn onwetendheid ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.9. Uit de vragenlijst die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld blijkt dat verzoeker aangaf dat de weigering van dokters in Georgië om zijn neef te verzorgen de rechtstreekse vluchtaanleiding vormde (stuk 11, Vragenlijst DVZ, 1 februari 2010, p. 2). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker echter dat zijn neef in het staatsziekenhuis in Tbilisi alle verzorging kreeg die hij nodig had (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 24 mei 2012, p.14-15). Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen, deelde verzoeker mee dat de dokter in Rustavi geen hulp bood omdat hij zag dat hij er niets aan kon doen (Ibid., p. 16). De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift deze laatste versie herhaalt en zijn andersluidende verklaring over de rechtstreekse vluchtaanleiding a posteriori toeschrijft aan een misverstand. De Raad wijst erop dat verzoeker door middel van zijn handtekening uitdrukkelijk heeft bevestigd dat zijn initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die hem werden voorgelezen, met de werkelijkheid overeenstemmen, zodat bezwaarlijk kan worden aanvaard dat deze verklaring aan de basis zou liggen van een misverstand. Tevens blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal naast de aanrijding van 2009 tevens melding maakte van bezoeken van mensen aan zijn huis die op zoek zouden zijn naar wapens (Ibid., p. 8), terwijl hij hiervan geen melding had gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker gaf nochtans uitdrukkelijk te kennen dat hij bij het eerste interview alle

elementen in het kort had aangehaald (Ibid., p. 2). Uit niets blijkt dat er voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts weinig tijd was en dat hem werd gezegd dat hij later alles verder kon uitleggen. De uitleg van verzoeker volstaat niet om zijn verzuim om bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van de huisbezoeken te verschonen. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet langer de bevoegdheid heeft om asielaanvragen te onderzoeken, doet niets af aan de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker om van bij aanvang alle relevante elementen met betrekking tot zijn asielaanvraag (kort) aan te halen. Verder tracht verzoeker zijn vage verklaringen over de frequentie en de hoedanigheid van deze huisbezoeken te vergoelijken door te stellen dat de bezoekers in burger waren, zij niet meedeelden wie zij waren en hij de kaarten die zij toonden niet kon lezen. Het initieel onvermeld laten van de huisbezoeken en het feit dat verzoeker niet met een grotere precisie kan toelichten wanneer zijn belagers bij hem thuis op bezoek kwamen en wie dit waren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op dit punt.

2.10. De verklaringen van verzoeker zijn bijgevolg helemaal niet coherent, plausibel en vrij van tegenstrijdigheden, zoals hij aanvoert. Op grond van de vaststellingen van de commissaris-generaal, die door verzoeker niet op afdoende wijze worden weerlegd of ontkracht, dient te worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas waardoor verzoeker zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN